

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/188/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222201191
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7222201191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej v spore žalobcu A. B. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v C. D. E. F. G. X zastúpeného advokátskou kanceláriou KUB-AK s.r.o., IČO: 50 504 339, so sídlom kancelárie v Košiciach na Werferovej ulici č.1, za ktorú koná advokát a konateľ Mgr. Bc. Peter Kubák so sídlom kancelárie v Košiciach na Werferovej ulici č. 1 proti žalovanému BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, so sídlom v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 100/A zastúpeného ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., IČO: 45 946 868, so sídlom v Košiciach na Floriánskej ulici č. 19 v konaní o zaplatenie 1.300 Eur s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice č.k. K2-37C/5/2022 - 82 zo dňa 13.5.2024 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie) zhora označeným rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.300 Eur s príslušenstvom. Výrokom II. priznal žalovanému proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochranu spotrebiteľa (ZOS), § 3 ods. 1, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (OZ), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie odôvodnil tým, že všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ZOS). Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu OZ vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú ZOS o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme z § 3 ods. 3 ZOS, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na § 52 až § 54 OZ. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej ZOS a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i OZ, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z § 3 ods. 5 ZOS. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Konštatoval, že k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle § 3 ods. 5 ZOS po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Uviedol, že vo veci vedenej

na bývalom Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 44C/13/2019, sa žalobca domáhal voči žalovanému, aby súd rozhodol, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy a je povinný zdržať sa zrážok zo mzdy na podklade Dohody o zrážkach zo mzdy, obsiahnutej v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 071451811 zo dňa 2.8.2011. Súd vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 14.12.2020, č. k. 44C/13/2019-114 tak, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy a je povinný zdržať sa výkonu zrážok zo mzdy žalobcu na základe dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 0714515811 uzavretej medzi právnym predchodcom žalovaného Poštová banka, a.s. a žalobcom dňa 2.8.2011. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.3.2021. Právoplatným ukončením konania vo veci pod sp. zn. 44C/13/2019 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Poukázal na to, že z hmotnoprávneho hľadiska, ako podmienky priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, je potrebné vychádzať z uvedeného rozsudku, ktorý tvorí právny základ pre priznanie predmetného nároku. Zároveň ale uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynuli také skutočnosti, pre ktoré ochranu práva žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odoprel, a to s poukazom na § 3 ods. 1 OZ. Poukázal na to, že žalobcovi bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver 2.000 Eur, pričom žalobca sa zaviazal vrátiť celkovo sumu 3.539,64 Eur. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že na základe úveru získané finančné prostriedky poskytol inej osobe, ktorá skutočnosť je však bez právneho významu, keďže dlžníkom z úverovej zmluvy bol žalobca. Nakoľko žalobca úver nesplácal, žalovaný, ktorý v dôsledku postúpenia pohľadávky vstúpil do postavenia veriteľa spolu so všetkými právami a povinnosťami, pristúpil k vykonávaniu zrážok na základe uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy. Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že právna úprava v stave ku dňu uzavretia predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy (2.8.2011) výslovné obmedzenie dohôd o zrážkach zo mzdy na zabezpečenie spotrebiteľských záväzkov nepoznala. Možnosť uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy nevylučuje ani ZOS, ktorý v § 5a ods. 1 písm. a), v znení účinnom od 01.05.2014, ako neprípustné uvádza zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, iba v tých prípadoch, ak táto dohoda nebola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ nebol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a nemal možnosť ju odmietnuť. Rovnako z § 9 ods. 13 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 23.12.2015 vyplýva, že spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, je možné ponúknuť alebo aj podmieniť uzavretím v tomto ustanovení vymenovaných (ako výnimka) vzájomných závislých zmlúv, medzi ktoré patrí aj zmluva o zabezpečení záväzku spotrebiteľa zrážkami zo mzdy. Poukázal na to, že súd v základnom konaní konštatoval neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, a to pre jej nesúlad s § 53 OZ, keďže nebola individuálne dojednaná a takisto pre jej neurčitosť v zmysle ust. § 37 OZ. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že žalobca úver riadne nesplácal a na jeho splatenie uhradil len to, čo bolo zrazené z jeho mzdy, t. j. dve zrážky vykonané z jeho mzdy u jeho súčasného zamestnávateľa v celkovej sume 460,79 Eur a ďalšie tri, resp. štyri splátky, ktorých celkovú výšku žalobca uviesť nevedel. Z uvedeného pre súd prvej inštancie vyplynul záver, že žalobca neuhradil ani len poskytnutú istinu úveru. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že porušením povinností zo strany žalovaného nedošlo ani k zásahu do majetkovej sféry žalobcu tým, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jeho úkor, ako to zvykne byť v obdobných konaniach vo veci priznania primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 ZOS. V týchto konaniach totiž dochádza väčšinou k situácii, kedy bol spotrebiteľský úver vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový, avšak spotrebiteľ uhradil sumu nad istinu poskytnutého úveru, čím došlo na strane veriteľa k bezdôvodnému obohateniu, ktoré bol povinný vydať. Veriteľ tak nielen porušil svoje zákonné povinnosti, ale aj negatívne zasiahol do majetkovej sféry dlžníka, keď sa na jeho úkor obohatil, prípadne mu znemožnil aj slobodne nakladať s jeho majetkom. Uviedol, že v takýchto prípadoch je nepochybné, že nemožno potom výkon práva na primerané finančného zadosťučinenie nepriznať pre jeho rozpor s dobrými mravmi. V súdnej veci však takáto situácia nenastala. Žalobca si tak nesplnil svoju povinnosť riadne splácať úver v splátkach ani v rozsahu poskytnutej istiny úveru, nemôže preto požadovať za porušenie svojej povinnosti ešte priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že požiadavka na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany môže byť dôvodná len tam, kde prišlo k nezákonnému alebo nečestnému obohateniu sa na úkor spotrebiteľa. Riadiac sa uvedenými úvahami žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko mal vo veci plný úspech s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej

inštancie sa v podstate stotožnil s jeho argumentáciou, napriek tomu žalobu zamietol, keďže priznanie finančného zadosťučinenia považoval za rozporné s dobrými mravmi. Namieta nepredvídateľnosť uvedeného rozhodnutia, keďže napádaný rozsudok je nielen nejednoznačný, nepreskúmateľný, ale je aj prekvapivý, keďže nebolo možné na základe zisteného skutkového a právneho stavu veci predvídať názor súdu, čím mu bola odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke dobrým mravov. Otázku priznania primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie neposudzoval v súlade s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach. Podľa jeho názoru je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom zároveň bolo porušené aj jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR. Podľa jeho názoru, k nesprávnemu právnemu posúdeniu došlo zo strany súdu prvej inštancie pri aplikácii § 3 ods. 5 poslednej vety zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Zdôraznil, že pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje dodávateľa, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak neurobí, nedáva súdu kompetenciu poskytnúť dodávateľovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi žiadne primerané finančné zadosťučinenie, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ splnil, ako je tomu aj v predmetnej veci. Uviedol, že súd prvej inštancie mu nepriznal primerané finančné zadosťučinenie na základe skutkového zistenia, že si nespĺnil svoju povinnosť riadne splácať úver v splátkach, ani v rozsahu poskytnutej istiny úveru tak, ako to vyplýva z bodu 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže skutkové okolnosti týkajúce sa splátok neboli ustálené. Zároveň poukázal na to, že je nesporné, že primerané finančné zadosťučinenie nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní. Skutočnosť zaplatenia či nezaplatenia istiny nie je relevantná vo vzťahu k priznaniu samotného primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalovaný sa mohol súdnou cestou domáhať zaplatenia, čo však neurobil, a teda svoje právo nevyužil. Poukázal aj na to, že zo Zákona o ochrane spotrebiteľa ani nevyplýva, aby spotrebiteľ musel dokazovať akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a pod. Zo zákona má iba tvrdiť a dokazovať, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a nič iné. Poukázal aj na dôvodovú správu k § 3 ods. 1 písm. e/ zák. č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v ktorej sa uvádza, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia v rámci kritéria, následky porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, je potrebné skúmať najmä výšku obohatenia, ktoré vzniklo alebo mohlo vzniknúť ako následok protiprávneho konania (o akú sumu sa zväčšil majetok v dôsledku protiprávneho konania alebo naopak, o akú sumu by sa majetok zmenšil v prípade absencie protiprávneho konania), ako aj povahu a závažnosť nemajetkovej ujmy (napríklad ujmy vo sfére rodinného, súkromného a pracovného života spotrebiteľa). V prípade práva na primerané finančné zadosťučinenie nie je nevyhnutné, aby spotrebiteľovi ujma skutočne vznikla, postačuje samotné riziko vzniku ujmy v dôsledku porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Zdôraznil, že utrpel aj nemajetkovú ujmu, ktorú aj opísal v rámci konania, pričom táto sa netýkala iba jeho osoby, ale aj jeho rodiny. Zo strany žalovaného to voči jeho osobe zároveň nebolo prvé nezákonné konanie. Do jeho osobného a rodinného života bolo zasiahnuté už skôr, a to vedením exekučného konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 38Er/1747/2015, v ktorom bola žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Ako obyčajný človek si musel chrániť svoje práva v základnom konaní, počas ktorého bol vystavený psychickému vypätiu s výsledku sporu. Opätovne dal do pozornosti, čo bolo súdom konštatované v základnom konaní, že pohľadávka, pre ktorú boli zrážky vykonávané, boli staršieho dáta a bola dávno premlčaná. Napriek uvedenému žalovaný nielenže neuznal skutočnosť, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ale v konaní o zdržanie sa zrážok zo mzdy zopakoval svoju argumentáciu o nedostatku právomoci všeobecných súdov, z čoho je zrejmé, že vôbec nerešpektuje závery súdov, nemienil sa podvoliť a chcel vymáhať celú ním nárokovanú sumu 6.414,01 Eur, v čom mu zabránilo až rozhodnutie v konaní o zdržanie sa zrážok zo mzdy. Konštatoval, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a treba ho chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Ak má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plniť aj odstrašujúcu funkciu, tak táto sa určite nedá docieľiť ukladaním primeraného finančného zadosťučinenia v symbolickej výške, prípadne v paušálnej výške alebo dokonca vo výške 0 Eur, čo sa v podstate rovná zamietnutiu žaloby. V danom prípade súd nemal pochybnosti o tom, že on bol úspešný v tzv. základnom konaní. Aktivita súdu prvej inštancie sa tak

mala uberať už len čo do ustálenia výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinía, pričom na strane súdu prvej inštancie neexistoval žiadny právny, ani skutkový dôvod pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Podľa jeho názoru zo strany súdu prvej inštancie rovnako došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu pri aplikácii § 3 ods. 1 OZ. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy skôr výnimočne a nesmie viesť k oslabeniu princípu právnej istoty. Zároveň pri aplikácii dobrých mravov je potrebné prihliadať aj na to, ako sa správal účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoláva dobrých mravov. Žalovaný v podstate zneužil svoje postavenie dodávateľa, nevedomosť a neskúsenosť žalobcu v oblasti uzatvárania spotrebiteľských zmlúv a jeho finančnú tieseň. Podotkol, že v zmysle § 3 ods. 1 OZ nestačí akýkoľvek rozpor s dobrými mravmi, alebo akýkoľvek zásah do subjektívnych práv, ktorý nie je celkom v súlade s dobrými mravmi, ale tento zásah musí byť takej intenzity a vážnosti, ktorá je v demokratickej spoločnosti, aj vzhľadom na verejnú mienku, neakceptovateľná. To len potvrdzuje, že v demokratickej spoločnosti platia písané právne normy a nepísané pravidlá správania sa sú len výnimočným inštitútom, ktorým písané právo dáva náležitú vážnosť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zároveň mu prizná náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s tvrdeniami prezentovanými odvolateľom v podanom odvolaní nesúhlasí, tieto považuje v celom rozsahu za vecne nesprávne. Napádaný rozsudok považuje za správny, náležite odôvodnený, vydaný v súlade s legislatívnym postupom a s ohľadom na skutkový stav veci. Taktiež má za to, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, či ďalších ním vytýkaných ústavných práv a právne posúdenie veci je vecne správne. Odvolaciemu súdu dáva do pozornosti príslušnú komentárovú spisbu týkajúcu sa ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorej výkon práva v rozpore s dobrými mravmi znamená, že sa výkon práva ocitá v rozpore s uznávaným názorom majority spoločnosti, ktorá vo vzájomných vzťahoch určuje, aký má byť výkon práv, aby bol v súlade so zásadnými a so všeobecne uznávanými a rešpektovanými zásadami mravného správania sa členov spoločnosti. Ust. § 3 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je požadovanú ochranu odoprieť. Právny úkon sa prieči dobrým mravom pokiaľ nerešpektuje niektoré so súhrnu základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Ako v rámci konania na súde prvej inštancie namietal, miera ochrany spotrebiteľa má svoje limity a nemôže byť absolútna. S uvedeným názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 7.2.2018, v ktorom konštatoval, že pri stanovovaní základných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov, vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. Zotrváva na tom, že žalobcom požadované primerané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za adekvátne a ako také sa celkom zjavne vymyká z účelu tohto inštitútu. Nie je totiž v súlade s právnou ochranou, aby niekto, kto porušil a nedodrжал svoje záväzkovo právne povinnosti, kto nerešpektoval základnú zásadu pacta sunt servanda sa dožadoval ešte satisfakcie, keď si nesplnil svoju základnú povinnosť vrátiť, čo si požičal. Vedomé porušenie povinností vyplývajúcich zo zmluvných vzťahov a snaha o dosiahnutie ďalšieho majetkového prospechu na úkor veriteľa, je preto nutné považovať za zjavne nemorálne správanie sa, ktoré celkom zjavne odporuje spoločnosťou vytvoreným a uznávaným pravidlám slušnosti. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca úver riadne nesplácal a svoj záväzok nesplnil ani len v rozsahu poskytnutej istiny. Namietal aj tvrdenie žalobcu, že utrpel nemajetkovú ujmu, ktorú mal opísať v rámci konania a táto sa nemala týkať iba jeho osoby ale aj jeho rodiny. Toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal, nepodporil ho žiadnymi dôkazmi, preto z jeho tvrdení nemožno vychádzať a považovať ich za preukázané a relevantné pre posúdenie tejto právnej veci. Zdôraznil, že sám žalobca v rámci konania na súde prvej inštancie ani nevedel objasniť požadovanú výšku finančného zadosťučinenia, z čoho je možné vyvodiť jediné, že táto bola žalobcom určená svojvoľne a nedôvodne, s cieľom vymôcť od neho ďalšie peňažné prostriedky nad rámec poskytnutého úveru. Trvá na tom, že k zásahu do práv na spravodlivý proces žalobcu postupom súdu prvej inštancie nedošlo. Napádaný rozsudok nie je možné považovať za prekvapivý, nezrozumiteľný a ani za nedostatočne odôvodnený. Aj z jeho pohľadu sú kroky odvolateľa zhmotnené v tomto civilnom sporovom konaní vnímané ako výkon práva rozporný s dobrými mravmi. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a súčasne mu priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016, na ktorý poukázal žalovaný nemožno aplikovať na tento prípad, keďže predmetom tohto konania je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého priznanie zákonodarca podmienil iba úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Už čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní je vo vzťahu k priznaniu nároku na primerané finančné zadosťučinenie vždy 100 %-ným úspechom a aktivita súdu sa tak má uberať už len čo do ustálenia výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Citoval z rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/53/2022 zo dňa 16.2.2023, v ktorom sa uvádza, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákon a osobitnými predpismi. Nemôže súhlasiť s tvrdením žalovaného, že ním uplatnené primerané finančné zadosťučinenie sa vymyká účelu tohto inštitútu, keď zo súdnej praxe a konania dodávateľov je zjavné, že ak má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plniť okrem satisfakcie aj odstrašujúcu funkciu, tak táto sa určite nedá docieľiť ukladaním primeraného finančného zadosťučinenia v nejakej symbolickej výške, príp. v paušálnej výške alebo dokonca vo výške 0 Eur. Poukazuje aj na to, že pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia nejde o jeho snahu o dosiahnutie ďalšieho majetkového prospechu tak, ako uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení. Predmetom tohto konania nie je poskytnutá pôžička. Úmysel zákonodarcu sankcionovať dodávateľov za ich nezákonné konanie je zjavný, keďže tento priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podmienil iba úspechom spotrebiteľa v základnom konaní a maximálnu výšku primeraného zadosťučinenia nelimitoval. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/2/2023 zo dňa 30.1.2023, v ktorom sa uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Jediné objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. Zopakoval, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných prípadoch za zohľadnenia všetkých relevantných skutočností a nesmie viesť k oslabeniu princípu právnej istoty. Zároveň je potrebné prihliadať aj na to, ako sa správal účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva dobrých mravov. Prízvukoval, že judikatúra zdôrazňuje, že použitie korektívu dobrej mravy pri výkone práva za účelom dosiahnutia idey spravodlivosti nesmie viesť v konkrétnom prípade na druhej strane k oslabeniu princípu právnej istoty občianskoprávneho styku a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že ani jeho posledné vyjadrenie nepreukazuje, že jeho nárok je daný čo do právneho dôvodu, ako aj do výšky. Má za to, že zo strany žalobcu ide len o zdanlivú obranu, ktorá svojím obsahom žiadnym právne relevantným spôsobom neuvádza nové obširnejšie a pre rozhodnutie vo veci podstatné skutočnosti a informácie a ani žiadnym právne významným spôsobom nespochybňuje, nevyvracia správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. V celom rozsahu odkazuje na svoju predchádzajúcu argumentáciu obsiahnutú v podaných vyjadreniach, na základe ktorej má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je nutné považovať za vecne správny a zákonný. Zdôraznil, že žalobca v pozícii dlžníka získal finančné prostriedky prostredníctvom úverovej zmluvy, ktoré mu boli poskytnuté a ktorými voľne disponoval. Požičané finančné prostriedky, ktoré sa zaviazal uhradiť dobrovoľne, z vlastnej iniciatívy, aby si riadne plnil svoje povinnosti, nevrátil. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne aplikujúci jednu zo základných zásad súkromného práva zakotvenú v § 3 ods. 1 OZ, uplatnenému nároku žalobcu na získanie ďalších finančných prostriedkov titulom primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel a to najmä pre zjavné porušenie, nesplnenie si svojich základných povinností vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

8. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

9. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

13. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j., že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania zohľadňujúc možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, jeho následky a pod.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak, súd vyhodnotil tak, že to vyvoláva logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne interpretoval alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnú normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

17. Predmetom tohto konania je právo žalobcu ako spotrebiteľa na vydanie primeraného finančného zadostučinenie od žalovaného ako právneho nástupcu dodávateľa, čiže toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá, keďže žalobca si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, teda splnil základnú hmotnoprávnú podmienku pre jeho priznanie. Súd prvej inštancie mu však žalobu zamietol s poukazom na rozpor výkonu tohto jeho práva s dobrými mravmi.

18. Z obsahu spisu je zrejmé, že právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi pôžičku 2.000 Eur, ktorú však žalobca nesplácal riadne a včas v zmluvne dohodnutých splátkach (60 splátok po 62,29 Eur). Žalovaný si preto uplatnil proti žalobcovi výkon zrážok zo mzdy, pričom žalobcovi bolo jeho zamestnávateľom v prospech žalovaného zrazených 460,79 Eur. Na návrh žalobcu súd rozsudkom určil, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobcu a je povinný zdržať sa výkonu tohto práva pre rozpor dohody o zrážkach zo mzdy so zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalobca teda dostatočným spôsobom preukázal, že žalovaný (jeho právny predchodca) porušil svoje povinnosti stanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalobca zároveň uviedol, že pôžičku vybral v prospech tretej osoby, ktorá ju však nesplácala. On poskytnutú pôžičku nesplácal. Splátky boli realizované iba vo forme zrážok z jeho mzdy a to u predchádzajúceho zamestnávateľa v rozsahu 3-4 splátok a 2 splátok u nového zamestnávateľa. Z jeho výpovede je teda zrejmé, že nevrátil ani poskytnutú istinu z pôžičky. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, na základe ktorého následne vec právne posudzoval.

19. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že nie je sporné, že žalobca preukázal splnenie zákonných podmienok, aby si mohol uplatniť právo na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Rovnako však odvolací súd konštatuje, že v § 3 ods. 1 OZ je zakotvená zásada, že výkon práva musí byť v súlade s dobrými mravmi, inak povedané, nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu. Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. V praxi ide o prípady, keď je výkon práva formálne v súlade so zákonom (právom), ale jeho cieľom je dosiahnutie iného výsledku, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Práve ust. § 3 ods. 1 OZ umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnú ochranu uplatňovaného práva.

20. Odvolací súd poukazuje na to, že sankciou pre dodávateľa, ktorý poruší svoje zákonné povinnosti pri zmluve o pôžičke voči spotrebiteľovi je napr., že zmluva je vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov. V takom prípade je spotrebiteľ povinný vrátiť len poskytnutú istinu. Taktiež môže byť zmluva vyhlásená za neplatnú. V takom prípade sú strany povinné si vrátiť to, čo si navzájom plnili. Čiže vždy je dosiahnutá určitá rovnováha. Ďalšou zákonnou sankciou je primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 1 písm. e) zák. č. 108/2024 Z.z. (do 30.6.2024 podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.), ktoré je určitou satisfakciou pre spotrebiteľa, ktorý aj keď pôžičku nesplácal, ale bol zaviazaný zaplatiť aspoň toľko, koľko mu bolo požičané, alebo sa s dodávateľom vysporiadal podľa zásad platných pre vysporiadanie z neplatnej zmluvy. Výška primeraného finančného zadostučinenia nie je stanovená fixne, ale je na voľnej úvahe súdu, v akej výške ju určí. V súčasnosti zákon pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia uvádza, že súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Do 30.6.2024 zákon uvedené kritériá neuvádzal, čo však neznamená, že súdy primerané finančné zadostučinenie

priznávali svojvoľne. Zákonodarca úpravou platnou od 1.7.2024 v podstate len reagoval na dovtedajšiu súdnu prax.

21. V posudzovanom prípade odvolací súd nezistil také vady konania, ktoré by spôsobili, že celé konanie by sa nejavilo ako spravodlivé. Nezistil porušenie práva na prejednanie sporu v primeranej lehote. Právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach bolo zo strany súdu prvej inštancie dodržané. Nebolo porušené právo žalobcu byť vypočutý, mal možnosť navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania bola zachovaná. Súd prvej inštancie sa v konaní vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, poskytol žalobcovi právo na preskúmanie jeho rozhodnutia. Odvolací súd ďalej konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti rozhodnutia a len odlišný názor žalobcu vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a úvahám súdu uvedeným v odôvodnení rozhodnutia nečiní rozhodnutie nesprávnym a nezákonným. Súd prvej inštancie teda svojim nesprávnym procesným postupom neznemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd neakceptuje obranu žalobcu, že ako obyčajný človek si musel chrániť svoje práva v základnom konaní, počas ktorého bol vystavený psychickému vypätiu s výsledku sporu, pretože každý obyčajný človek si musí byť vedomý, že z poskytnutej pôžičky musí vrátiť minimálne toľko, koľko si požičal, pretože inak môžu nasledovať zmluvné sankcie. Navyše svoje tvrdenie o psychickom vypätí ničím nepreukázal. Odvolací súd súhlasí so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ktoré sú založené na logických záveroch vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí účastníkov konania. Súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, z ktorej aj správne vyvodil záver o právach a povinnostiach tak žalobcu ako aj žalovaného.

22. Keďže súd každý výkon práva posudzuje aj z hľadiska dobrých mravov (nie len na návrh), nemôže byť pre žalobcu prekvapivé, ak aj jeho nárok na primerané finančné zadostučinenie (sankciu) proti žalovanému súd prvej inštancie podrobil testu, či výkon jeho práva neodporuje dobrým mravom. Aj keď primerané finančné zadostučinenie je určitou sankciou pre dodávateľa, nemôže prívodiť pre spotrebiteľa neprimerané finančné obohatenie. Ako už bolo konštatované, žalovaný porušil predpis o ochrane spotrebiteľa. Za to bol súdnym rozhodnutím sankcionovaný zákazom výkonu zrážok zo mzdy. Zároveň aj žalobca porušil svoje povinnosti, keďže poskytnuté finančné prostriedky (pôžičku) žalovanému nevrátil. Čiže tak žalovaný ako aj žalobca porušili svoje zmluvné aj zákonné povinnosti. Preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia od žalovaného z dôvodu, že by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Vyhovenie žalobe a priznanie primeraného finančného zadostučinenia by v konečnom dôsledku znamenalo, že žalobca by mal finančný prospech z toho, že nevrátil poskytnutú pôžičku a ešte navyše by mu žalovaný zaplatil primerané finančné zadostučinenie, čo je v štandardnej, demokratickej spoločnosti neprípustné. Bolo by to nielen nespravodlivé, ale aj nemorálne a v rozpore s dobrými mravmi. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav aplikoval § 3 ods. 1 OZ, ktorý aj správne interpretoval.

23. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že súdy priznávajú primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľom, ktorí na súde úspešne uplatnili porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ale je potrebné dodať, že ich rozhodnutia vychádzajú z iných skutkových zistení. Žalobca nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré by priznávalo primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi, ktorý by v rovnakej miere porušil svoje zmluvné a zákonné povinnosti ako žalobca.

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, mal odvolací súd zato, že súd prvej inštancie rozsudkom č.k. K2-37C/5/2022 - 82 zo dňa 13.5.2024 rozhodol vecne správne vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania, neznemožnil žalobcovi svojim nesprávnym procesným postupom, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, podľa ods. 2 citovaného ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

25. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. V súlade s citovanými ustanoveniami CSP odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).